

Мила и колелото

By Никол Маринова

Един слънчев съботен ден
Мила излезе на двора и
затаи дъх. Там я чакаше най-
прекрасната изненада –
чисто ново, блестящо розово
колело с красиво звънче на
кормилото. Мила веднага
поиска да се качи на него и
да полети като вятъра.

Майка ѝ, Красимира, излезе след нея, носейки нещо важно. „Първо безопасността, Мила“, каза с усмивка. В ръцете си държеше розова каска и протектори за колене и лакти, които си пасваха идеално с новото колело.

След като се екипираха, двете отидоха в близкия парк. Там имаше широка и равна алея. Красимира хвани седалката на розовото колело, а Мила сложи ръце на кормилото. „Аз съм до теб, няма да те пусна“, обеща мама.

Мила започна да върти педалите бавно. Колелото леко се клатеше наляво и надясно. Тя се концентрираше толкова силно, че дори изплези езиче. „Гледай напред, Мила, не в педалите!“ – окурожаваше я майка й.

„Сега ще се научим как да спираме“, каза Красимира.
Тя показа на Мила малките лостчета на кормилото.
Мила ги натисна внимателно и розовото колело спря плавно.
„Спирачките са твоите най-добри приятели“, обясни майка й.

С всяко завъртане на педалите Мила ставаше все по-смела. Тя усещаше вятъра в косите си и чуваше песента на птиците. Розовото колело вече не се клатеше толкова много, а тя се чувстваше почти като истински колоездач.

Изведнъж едно малко
камъче се изпречи на пътя.
Колелото подскочи и Мила
тупна на меката трева. Тя
погледна към ожуленото си
колоно, а очите ѝ се
настъзиха. Красимира бързо
дойде при нея и я прегърна
силно.

„Всяко начало е трудно, миличка. Важното е да се изправиш“, каза мама. Мила си пое дълбоко дъх, изтри една сълза и се изправи. Тя хвани отново кормилото на розовото си колело. Вече знаеше, че паданията са част от ученето.

Сега Мила и нейното розово колело са неразделни. Тя винаги носи своята каска и знае всички правила за безопасно каране. Заедно с мама Красимира те правят дълги разходки в парка, готови за нови приключения на две колела.